

Autor: Yevhenii Bohyra
Název práce: Výukové centrum pro řemesla
Vedoucí práce: ing. Tomáš Novotný
Oponent práce: Robert Seidl

Diplomová práce řeší doplnění městské struktury o novostavbu "Výukového centra pro řemesla", nového typu školské stavby kombinující krátkodobé a dlouhodobé vzdělávání, ubytování a sociální práci.

Výběr tématu ukazuje pohled autora na architekturu jako tvořivý prvek sociálního prostoru, místa setkávání a společných prožitků konkrétních lidí. Zároveň si je vědom, že městská struktura potřebuje ke svému životu mix různých funkcí, kdy ze setkávání ve společném prostoru vyrůstá nový život, nová témata. Je zřejmá zralost uvažování o architektuře jako o fenoménu přesahujícím svou vnější formu.

Otázkou zůstává, jak se podařilo autorovi naplnit své předsevzetí konkrétním řešením:

Analýza provozu a stanovení stavebního programu je provedena pečlivě.

Pro stavbu si autor vybírá pozemek na levém břehu Vltavy, v holešovickém přístavu. Atraktivní pozemek v blízkosti řeky skýtá výhodu začátku rekreační zóny směrem ke Stromovce. Pozemek je zvolen vhodně, přestože v práci autor volbu tohoto konkrétního pozemku oproti jiným uvažovaným nekomentuje, což je škoda.

Do této polohy je navržena podélná hlavní hmota domu na uliční čáru Jankovcovy ulice, s doplňkovou obytnou věží a zpevněným předprostorem na jižním konci pozemku. Podélná hmota má svou výrobní část a administrativní část o různých výškách.

Umístění cca 110 metrů dlouhé hmoty s neprůchozím parterem na uliční čáru je řešením, které nevyužívá potenciálu pozemku, který spočívá v možnosti přístupu k vodě a plánované rekreační zóně. Přínosem pro okolí by mohlo být naopak alespoň částečné otevření těchto prostor směrem k ulici a holešovické zástavbě.

Výškou atik je hmota osazena pod úroveň okolní zástavby, a to i v případě svých dvou "prstů" - pětipatrových hmot administrativní a obytné budovy. Šedové střechy hlavní hmoty jsou na cca 2/3 výšky těchto hmot. Jaká je urbanistická souvislost těchto hmot s okolní zástavbou není z návrhu patrné.

Citelně chybí dálkové zákresy nebo zákresy do pohledů na nábřeží, ze kterých by bylo zdůvodnění výškového řešení patrné. Vnitroměstské parcely jsou nesmírně cenné, a jejich hmotové naplnění určí tvář města na dlouhou dobu. Čitelná a formulovaná koncepce urbanistického řešení by zároveň poskytla autorovi opěrné body v rozpracování návrhu, které by umožnily nacházet velkorysost řešení jinde než ve ztvárnění vnitřních provozů centra.

Hmotové řešení domu tedy vychází ze zvoleného stavebního programu více než ze souvislostí s okolím. Zde se opakuje otázka po důvodech volby rozmístění hlavních funkcí, například ve vztahu administrativní části a křídla dílen - proč nejsou dílny nad učebnami nebo naopak, proč je voleno toto řešení.

Výtvarně je zvolená hmota tvarována čistě do rytmických sekcí s šedovou střechou doplněnou o jednoduché kubické tvary. Taktéž řešení fasád je ve svém konceptu přiměřené a dobře zvládnuté. Omezení materiálů na keramiku a sklo zdařilému estetickému výrazu jen napomáhá.

Dispoziční řešení vychází se snahy o účelné využití prostor a racionální funkční skladbu. To se v základu daří, je však před dalším rozpracováním návrhu zapotřebí provoz projít a odstranit nedostatky vzniklé mícháním funkcí - přístup do jednotlivých dílen vnitřkem pouze přes průchozí obchody, přístup z parkoviště ze suterénu přes schodiště sloužící k propojení dvou úrovní dílny, přístup do budovy školy z parkoviště mimo kontrolní bod recepce v přízemí, venkovní vstupy do ateliérů mimo kontrolní bod recepce a další. Tyto nedostatky lze v některých případech odstranit technickým řešením namísto stavebního - dveře na karty atd., to je však pro svou chybovost a nákladnost zbytečné.

Zjevně naddimenzovaným prostorem je obchodní plocha o zhruba 600m², jejíž velikost pravděpodobně vychází spíše z chtěných tvarů stavby než její náplně. Je otázkou, jak rozumné je členění dílen s hlavní pracovní plochou v parteru, kdy nad ochozem s doplňkovými funkcemi je vysoký prostor šed se severním osvětlením. Jiné řešení členění by mohlo být ve svém dimenzování racionálnější, a zároveň vhodnější z hlediska provozu i vnitřního prostředí (osvětlení, možnost využití výšky dílen).

Vekorysosti by bylo možné přidat naopak v dispozici obytné věže, kde by bylo možné při zmenšení koupelen docílit rozměru 2m i v zalomených pokojích a umožnit uložení postele kolmo na okno, rezervy jsou tušit i v obchozí chodbě okolo schodiště.

To platí obdobně i pro partery cbou věží. V administrativním by například bylo možno napojit aulu stavebně odděleným ramenem schodiště, takto je skryta v suterenu bez rozptylového nástupního prostoru, provozně uvnitř školy. Taktéž chybí zázemí kavárny. Parter obytné budovy se zase k okolní zástavbě otáčí kuchyní, šatnou a sprchou za prosklennou fasádou.

Konstrukčně je budova řešena jako železobetonový skelet, konstrukční řešení je racionální, případně je možné drobné nedostatky - např. osazení a dimenze sloupů u vyzdívaných částí vs. umístění tepelné izolace, tloušťka skladby s keramickou krytinou na šedách, - bez problémů odstranit v dalším rozpracování.

Technické zařízení objektu předpokládá autor jednoduché a decentrální, především co se týče jednotlivých prostorů dílen. Přesto se společné prostory technického zázemí zdají malé, absentují např. šachty pro vedení vzduchotechniky nad střechu objektu. Lze je pravděpodobně provést okolo výtahových jader bez změny konceptu.

Grafické zpracování práce je velice zdařilé a čistě provedené, s nedostatky výše zmíněnými. Čitelnosti by pomohlo obsáhlejší textové vyjádření.

Závěrem lze konstatovat, že autor uvažuje o veřejném prostoru vážně a s respektem, k návrhové práci přistupuje zodpovědně a je připraven ke své práci architekta.

Jelikož převedl své představy do konkrétního ztvárnění s výše uvedenými nedostatky, navrhuji hodnocení C.

Robert Šiml

PRANA, 8.6.2012